

Het MAB vóór 50 jaar

A. F. Tempelaar

juni 1941

A. Nierhof bespreekt 'De vaststelling van winst uit bedrijf volgens het Besluit op de Inkomstenbelasting 1941'.

In afwijking van de Wet IB 1914, welke uitging van de winstrekening, moet het fiscale resultaat voortaan worden vastgesteld door vermogensvergelijking (begin en einde van het boekjaar).

De waardering der activa moet hierbij worden gebaseerd op de werkelijke aanschaffingsprijs of voortbrengingskosten. Lagere waardering is alleen toegestaan wanneer de bedrijfswaarde aantoonbaar lager ligt. Afschrijvingen op hogere vervangingswaarde zijn niet toegestaan. De gebruiksduur wordt alleen op technische basis bepaald.

De conclusie van Nierhof is, dat het vaststellen van de fiscale winst aan zodanige grenzen gebonden is, dat deze winst belangrijk zal afwijken van de winst welke met inachtneming van bedrijfseconomische beginselen wordt bepaald.

Dr. F. L. van Muiswinkel vervolgt zijn artikel over de detailhandel (zie het historisch verslag in het MAB-nummer van april 1991 – AFT) met de beschouwing over 'De omzetsnelheid in den detailhandel'. De omzetsnelheid is volgens de schrijver een maatstaf voor de kostenopslag op de artikelen. Hij geeft drie voorbeelden van het berekenen van de omloopsnelheid per artikel (het aantal malen dat de voorraad in een bepaalde periode, bijvoorbeeld een jaar, is omgezet).

Wanneer men de omzetsnelheid van een complex artikelen zou willen berekenen kan dit alleen met behulp van geldswaarde. De schrijver acht deze methode maar zeer beperkt bruikbaar, omdat de samenstelling van de voorraden in dit complex een geheel andere zal zijn dan die van de omzetten. Een verschuiving in de artikelreeks beïnvloedt de uitkomst van de berekening zeer, hetgeen met een voorbeeld wordt toegelicht.

Drs. E. E. Harmsen en Drs. L. Vrind bespreken 'De ontwikkeling van het Nederlandsch-Duitsche betalingsverkeer'. Een sterk tijdgebonden artikel met een historische inleiding (Sperrmarken, Stillhalte-regeling, Transformatorium van 1933 enzovoort).

In de rubriek 'Vragenbus' komt de vermelding van het lidmaatschap van het NIVa aan de orde. De vragensteller heeft geconstateerd dat verscheidene collega's, en vooral die welke een groot kantoor leiden, op hun uitgaande stukken en ook wel op hun naamplaat slechts vermelden dat zij accountant zijn, doch niet dat zij lid van het NIVa zijn. Hij vraagt zich af welke reden zij daarvoor hebben en ook of zij beseffen dat zij hun collega's die minder belangrijke zaken doen, daarmee benadelen. Zij geven namelijk in feite te kennen, dat het lidmaatschap van het NIVa weinig te betekenen heeft. Prof. Limperg geeft antwoord. De overwegingen om het vermelden van het lidmaatschap na te laten zijn nimmer bekend gemaakt, zodat Limperg alleen een vermoeden kan uitspreken. Accountantskantoren met een gevestigde en ruim bekende reputatie hebben de vermelding van het lidmaatschap niet nodig en zullen zelfs menen dat zij met de vermelding meer het instituut een dienst bewijzen dan zichzelf. Ook wordt gemeend dat de vermelding een soort reclame zou kunnen zijn die gauw als ongeoorloofd zou kunnen worden opgevat.

Limperg merkt op, dat het gevaar van benadeling van kleine kantoren eerst door het stellen van de vraag aandacht bij hem heeft gekregen. Hij meent dat de leden van het instituut 'goed zullen doen, zich de vermelding van het lidmaatschap tot regel te stellen'. De leden van grote kantoren zullen het voorbeeld moeten geven. Men dient wel terughoudendheid in acht te nemen bij de vermelding. Limperg meent, dat vermelding van het lidmaatschap op de naamplaat nooit tot een voorschrift of vrijwillige afspraak mag leiden, omdat hij instemt met degenen, die het vermelden op de naamplaat niet in stijl achten. Dus alleen vermelding op uitgaande stukken.